

har gjort, og derfor har jeg for mit Vedkommende ikke været med til at udtale dette anderledes i den sidste Adresse end ikke som et partiparlamentarisk men som almindelig parlamentarisk Parti kontra en Regjering, der staar saaledes paatværs af Folkethinget som dette. Vor Villighed til at modtage en saadan Regjering er udtrykt i vor sidste Adresse med de Ord: „Med en Regjering, der har Villie og Evne til at samarbejde med Rigsdagen og formaar at fremkalde en samstemmende Beslutning af de Statsmagter, der kræves til enhver Lov og Bevilling, er Folkethinget villigt til at forhandle“. Det var mod den nuværende Regjering, der havde stillet sig saaledes, før Provisoriet af 1ste April 1885, at vi erklærede os for en saadan Regjering, der ikke vilde søge at adskille, men at arbejde paa at forene begge Rigsdagens Thing. Jeg erkjendte, at saaledes som Oppositionen stod dengang i Folkethinget, var det Høieste, vi kunde naae til i den Henseende, det var at gjøre Krav paa, at vi fik en i den Forstand grundlovstro Regjering uden Hentyk til særlig Partifarve. Men nu gaar man videre i Oppositionen, nu forlader man ogsaa dette Standpunkt. Hvor stærkt man end hævdede det dengang, siger man dog nu: Vi ere villige til at lade ethvert parlamentarisk Krav falde og til at anerkjende et Ministerium, om hvilket vi i Resolutioner mangfoldige Gange her i Salen have sagt, at det har overtraadt Grundloven. Det er dette Skridt, denne Opgivelse, hvorved vi døde vore øvrige Beslutninger, der i den Grad slaar alle vore parlamentariske Bestræbelser ihjel, at jeg nødvendigvis efter mit Standpunkt her har maattet gjøre Indsigelser. Nu siger det ærede Medlem: Det er for Forsatningens Skyld, at vi opgive ogsaa dette simple parlamentariske Krav paa en grundlovstro Regjering, det er Forsatningens Skyld. Jeg kunde nævne det ærede Medlems Ord, — men jeg skal ikke gjøre det — for at bevise, at de Herrer have slet ikke opnaaet Noget for Forsatningen derved, at de sætte dette Ministerium med sin Grundlov paa Lovens Grund igjen. Til Slutning skal jeg sige dette, at naar det ærede Medlem har sagt, at han allerede proklamerede Trafsald paa enhver Art Parlamentarisme, og saa den at kræve en grundlovstro Regjering, ved nogle Bemærkninger under 1ste Behandling i Fjor i Rigsdagen, vil jeg sige: Stundom udtaler det ærede Medlem i sit Foredrag adskillige Sætninger, som ikke blot de, der ikke have noget godt Øre, ikke kunne høre — det ærede Medlem tjender forøvrigt

ikke min Hørebæne — men Medlemmer i Almindelighed paa denne Side af Salen, ikke kan høre ham, visse Bendinger falde saaledes, at kun en Stenograf, der sidder i Nærheden af ham, kan faae det sat ind i Tidenden. Naar det ærede Medlem nu paastaar ved en saadan lille Bemærkning at have bortestamoteret Folkethingets Bestræbelser, dets parlamentariske Principer lige siden 1870, forekommer det mig dog at være en dristig Bevisførelse. Det skal jeg nu lade staa for det ærede Medlems Regning, men han kan ikke føre over paa mig, at jeg skulde have givet mit Samtykke dertil, og at jeg skulde have traadt op imod Noget, jeg selv har sagt. Disse to Sætninger tillader jeg mig at protestere imod. Det ærede Medlem er der fuldstændig Bevis skyldig. Han har ikke nogen som helst Resolution, Beslutning eller Underkrift fra min Side, som jeg har forladt, eller som jeg er gaaet fra. Derimod har jeg mange, mange Tilfagn og Udtalelser fra det ærede Medlems Side, som ikke stemmer med det ærede Medlems Udtalelser i Gaar og i Dag.

Blumhø: Jeg skal vel vogte mig for at komme ind paa storpolitiske Spørgsmaal, derimod er der et lille faktisk Spørgsmaal, jeg gjerne vilde berøre, fremkaldt ved de Ord, der faldd fra det ærede Medlem fra Frederiksværk (Holch). Han udtalte i Gaar, at vi burde i Oppositionen have Mod til at mødes med Modstandere for at indlede Raabentilstanden ved at aftale med dem, saavel offentlig som hemmelig, og have Mod til at vedfjende sig Aftalerne. Ja, deri er jeg fuldstændig enig med ham, det er ubetinget et godt Middel. Hvor Partierne staa skarpt overfor hinanden, maa man ogsaa udenfor denne Sal kunne komme til at tale med hinanden. Jeg er heller ikke mig bevidst, at Oppositionen nogeninde har nægtet sin Medvirkning dertil eller lige overfor Befolkningen unddraget sig Ansvar derved. For mit eget Vedkommende tør jeg udtale, at jeg paa mine Valgmøder bestemt har erklæret, at jeg forbeholdt mig fuld Ret til offentlig eller hemmelig at gaa til Modstandere og tale med dem og søge at finde Berøringspunkter, og jeg veed ikke rettere, end at paa alle Møder omkring i Landet i Sommer, hvor Spørgsmaalet om Underhandlingerne have været fremme, har Venstre netop med stor Mærhed hævdet sin fulde Berettigelse dertil og Frihed for den Enkelte til at gaa til sine Modstandere og tale med dem offentlig eller hemmelig, men selvfølgelig uden derved at binde sit Parti. Jeg vil tillade mig at spørge det ærede Medlem,